

בש"פ 3221/14 - מדינת ישראל נגד שמעון קופר

בבית המשפט העליון

בש"פ 3221/14

לפני:

כבוד השופט י' עמית

המבקשת:

מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב:

שמעון קופר

בקשה רביעית להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 - תפ"ח 47934-11-12 בבית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תאריך הישיבה:

י"ג באייר התשע"ד

(13.5.2014)

בשם המבקשת:

עו"ד חיים שוייצר

בשם המשיב:

עו"ד דן באומן

החלטה

בקשה רביעית להארכת מעצרו של המשיב בתשעים ימים לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996.

1. העובדות הצריכות לעניין נסקרו בהרחבה בהחלטתו של השופט נ' הנדל, שניתנה בערר שהוגש על החלטתו של בית המשפט המחוזי להורות על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים במשפטו (בש"פ 4844/13 קופר נ' מדינת ישראל (25.7.2013)) ובהחלטתה של השופטת ד' ברק-ארז שניתנה בבקשתה השלישית של המבקשת להארכת מעצרו של המשיב (בש"פ 927/14 מדינת ישראל נ' קופר (11.2.2014)), ועל כן אקצר בתיאור הדברים.

2. ביום 26.11.2012 הוגש נגד המשיב כתב אישום. תחילה כלל כתב האישום אישום אחד בעבירת רצח בכוונת תחילה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, של אשתו השלישית ג'ני מור-חיים ז"ל (להלן: ג'ני). ביום 29.4.2013 תוקן כתב

האישום ונוסף לו אישום נוסף (שסומן כאישום הראשון) בעבירת רצח בכוונת תחילה של אשתו הראשונה, אורית קופר ז"ל (להלן: אורית).

לפי עובדות האישום הראשון, החל משנת 1992, בעודו נשוי לאורית וחולק עמה בית משותף, ניהל המשיב מערכת זוגית נוספת עם אישה בשם שרונה בן-אור, שלימים הפכה להיות אשתו השנייה, לה סיפר כי הוא גרוש. בלילה שבין ה-17.1.1994 ל-18.1.1994 לן המשיב בביתה של אורית, ובמהלך הלילה המית אותה בדרך שלא הותירה סימן בגופה. לאחר מכן פיזר כדורים וחפיסות ריקות של כדורים מסוגים שונים לצד גופתה, על מנת ליצור מצג שווא של התאבדות. לפי עובדות האישום השני, בשנת 1999 פגש המשיב את ג'ני ועבר להתגורר עמה בקיבוץ. בשנת 2007 אף נישאו בקפריסין. במקביל לכך, בשנת 2006 הכיר המשיב את ד"ר מריה זקוטסקי (להלן: מריה), רופאה מרדמה, והחל לקיים אף עמה מערכת יחסים זוגית, במקביל ליחסיו עם ג'ני. עובר לחודש אוגוסט 2009 הציג המשיב למריה מצג שווא לפיו הוטל עליו לרצוח בשליחות ביטחונית אדם כבן 50 הסובל מעודף משקל, ושאל אותה האם ישנו חומר קטלני שלא יתגלה בבדיקה טוקסיקולוגית. בעקבות כך העבירה לידי מריה חומר קטלני ומזרק והסבירה לו את אופן השימוש בהם. בלילה שבין ה-20.8.2009 ל-21.8.2009 המית המשיב את ג'ני באמצעות החדרת החומר שמסרה לו מריה לגופה של ג'ני. לאחר מכן פיזר גם סביב גופתה כדורים וחפיסות ריקות של תרופות מסוגים שונים.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים. בדיון שהתקיים ביום 26.11.2012, עת הוגש כתב האישום המקורי, הסכימו באי כוחו של המשיב לקיומן של עילות מעצר וראיות לכאורה נגד המשיב, אך ביקשו כי המשיב יופנה לפסיכיאטר המחוזי לקבלת חוות דעת בעניינו. ביום 10.3.2013 הוגשה חוות דעת מטעם הפסיכיאטר המחוזי, בה נקבע כי המשיב כשיר לעמוד לדין והיה אחראי למעשיו בעת ביצועם. בהחלטתו מיום 18.4.2013 קבע בית משפט קמא כי קיימות ראיות לכאורה נגד המשיב והורה על מעצרו עד תום ההליכים. ביום 28.4.2013 ערר המשיב לבית משפט זה על החלטת המעצר.

ביני לביני תוקן כתב האישום המקורי שהוגש נגד המשיב, ונוסף לו האישום המייחס לו גם את רציחתה של אורית. נוכח האמור, הורה השופט ע' פוגלמן כי יש להחזיר את הדיון לבית משפט קמא על מנת שיבחן את התשתית הראייתית הלכאורית גם ביחס לאישום הנוסף (בש"פ 3007/13 קופר נ' מדינת ישראל (6.5.2013)). ביום 6.6.2013 קבע בית משפט קמא כי בשלב הנוכחי לא הוצגו ראיות לכאוריות בנוגע לאישום הנוסף, המצדיקות כשלעצמן מעצר עד תום ההליכים. עם זאת, נקבע כי נוכח החלטת בית המשפט מיום 18.4.2013, המשיב יוותר במעצר עד תום ההליכים.

על החלטה זו הגישו שני הצדדים עררים שנדחו ביום 25.7.2013 בהחלטתו של השופט נ' הנדל (בש"פ 4844/13 הנ"ל). בהחלטה נקבע כי הונח בסיס ראייתי למעצרו של העורר עד תום ההליכים, לכל הפחות, ביחס לאישום השני. בהתייחס לעילות המעצר נקבע כי המסוכנות הנשקפת מהעורר נוכח מאפייני העבירות המיוחסות לו גבוהה, ואף עולה חשש כי יפעל בדרך זו או אחרת על מנת לשבש את הליכי המשפט.

4. מעצרו של המשיב הוארך פעמיים בהסכמתו (בש"פ 5615/13 מדינת ישראל נ' קופר (13.8.2013); בש"פ 7511/13 מדינת ישראל נ' קופר (23.11.2013)). משחלפו 90 יום נוספים הגישה המבקשת בקשה שלישית להארכת מעצרו של המשיב. ביום

11.2.2014 קיבל בית המשפט, מפי השופטת ד' ברק-ארז, את הבקשה וקבע כי בשים לב לחוזקן של עילות המעצר ולקצב התקדמות המשפט, בפרט נוכח מורכבות התיק והיקף העדויות והראיות, יש הצדקה מלאה להארכת מעצרו של המשיב.

5. כעת מונחת בפני הבקשה הרביעית במספר להארכת המעצר. המשיב התנגד לבקשה נוכח חלוף הזמן, והצביע על כך שנראה כי גם הארכה הנוכחית לא תספיק לסיום המשפט. כן נטען, כי משהעידו בניו של המשיב כעדי תביעה, פחת החשש לשיבוש ההליכים.

אומר בקצרה כי יש מקום להיעתר לבקשת המדינה. אכן, לחלוף הזמן יש משקל בבחינת נקודת האיזון בין חזקת החפות לבין האינטרס של בטחון הציבור ותקינות ההליך. סעיף 62 לחוק המעצרים, נועד לאפשר לבית המשפט לבקר את קצב התקדמות ההליך, ובמקרה דנן, ההליך מתנהל ביעילות מירבית, ובית משפט קמא אף קצב לצדדים שלושה דיונים במהלך הפגרה. עד כה התקיימו 22 דיוני הוכחות, נשמעה עדותם של 47 עדי תביעה ונקבעו שמונה דיונים נוספים להמשך שמיעת הראיות בתוך תקופת הארכת המעצר המבוקשת, והצפי הוא כי פרשת התביעה אף תסתיים במהלך חודש יוני. במצב דברים זה, בשים לב לכך שעסקינן בעבירת רצח, שרק במקרים נדירים תיתכן בה חלופה (השוו בש"פ 7517/13 מדינת ישראל נ' סואעד (21.11.2013)), וכי למשיב מיוחסים שני מעשי רצח שתוכננו בקפדנות, איני רואה מנוס מהארכת המעצר.

6. אשר על כן, אני נעתר לבקשה ומאריך מעצרו של המשיב ב-90 ימים, מיום 22.5.2014 או עד למתן פסק דין בתפ"ח 47934-11-12 בבית המשפט המחוזי מרכז בלוד, לפי המוקדם מביניהם.

ניתנה היום, י"ד באייר התשע"ד (14.5.2014).

ש ו פ ט